

Sygn. akt IV KZ 10/20

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie A. S. skazanego za popełnienie wykroczenia z art. 92a k.w., art. 95 k.w. oraz art. 97 k.w. w zw. z § 11 ust. 1 pkt 13 i 14 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (tj.: Dz. U. z 2016 r., poz. 2022 ze zm.),

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2020 r., zażalenia A. S. na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 stycznia 2020 r., sygn. akt VI Ka (...) o odmowie przyjęcia osobiście sporządzonej przez skazanego kasacji,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnąć, zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2020 r. Przewodniczący Wydziału VI Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. - na podstawie art. 530§2 k.p.k. w zw. z art. 429§1 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. - odmówił przyjęcia osobiście sporządzonej „kasacji” przez skazanego A. S. . W uzasadnieniu zarządzenia jako przesłankę jego wydania wskazano treść art. 110 k.p.w., która stanowi, że kasację w sprawach o wykroczenia może wnieść wyłącznie Prokurator Generalny lub Rzecznik Praw Obywatelskich, a sprawach podlegających orzecznictwu sądów

wojskowych także Zastępca Prokuratora Generalnego do Spraw Wojskowych, a w sprawach naruszenia praw dziecka także Rzecznik Praw Dziecka. Dokonując interpretacji tego przepisu wywiedziono, że stronie postępowania w sprawach o wykroczenia nie przysługuje uprawnienie do wniesienia kasacji. Następstwem tego wyводу było uznanie tej kasacji jako wniesionej przez osobę nieuprawnioną i odmowa jej przyjęcia, bez badania spełnienia przez ten środek zaskarżenia warunków formalnych.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł A. S. .

W zażaleniu skarżący nie podniósł merytorycznych zarzutów wobec wydanego zarządzenie, a skoncentrował się na przedstawieniu wywodów dotyczących zasadności i legalności dalszego funkcjonowania sądów powszechnych, istnienia uprawnień sędziów do orzekania w sprawach publicznych oraz poziomu stanowienia prawa w naszym kraju.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie, choć nie wskazujące na określone uchybienia w zakresie procedury karnej, którymi miałyby być dotknięte zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji, należało potraktować jako wyraz niezadowolenia skazanego z zapadłego w jego sprawie rozstrzygnięcia i je rozpoznać.

Zażalenie nie jest jednak zasadne.

W zarządzeniu o odmowie przyjęcia kasacji słusznie odwołano się do treści art. 110 k.p.w. Z treści tego przepisu wynika, że w przeciwieństwie do kasacji uregulowanej w procesie karnym (art. 519 i 520 k.p.k.) strony postępowania w sprawach o wykroczenia nie posiadają prawnej legitymacji do złożenia kasacji. To oznacza, że kasacja w tych sprawach nie ma charakteru powszechnego. Przyznanie prawa do kasacji określonym w treści tego przepisu podmiotom szczególnie nadaje tej kasacji status środka wybitnie nadzwyczajnego.

Z tego też względu w zarządzeniu słusznie potraktowano kasację osobistą wniesioną przez skazanego jako wniesioną przez osobę nieuprawnioną.

Z kolei zgodnie z treścią art. 530§2 k.p.k. odmawia się przyjęcia kasacji, jeżeli zachodzą okoliczności wskazane w art. 429§1 k.p.k. Jedną z okoliczności wymienionych w przepisie art. 429§1 k.p.k. uzasadniających odmowę przyjęcia

środka odwoławczego jest wniesienie środka zaskarżenia przez osobę nieuprawnioną.

W tej sytuacji zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji wydane na podstawie art. 530§ 2 k.p.k. było zasadne. Z tych powodów należało nie uwzględnić zażalenia i utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.